

Tomeu l'amo

Lo obvio, lo enteramente explícito, es una pésima herramienta para el arte, casi podríamos decir que la peor. En lo obvio se disuelve toda duda y toda inquietud, factores estos tan beneficiosos para el mundo del arte. Tan sólo un artista que haya podido demostrar una carrera basada en la ironía podría mostrarse obvio y podría justificar la explicitación.

L'amo Tomeu, alter ego de Tomeu l'amo (Artà, 1948) no es, sin duda, un artista de recorrido, ni irónico, es más bien un artista que pretende jugar con cierto ingenio que le lleva no más allá del umbral de su estudio. En gran parte de su producción, este artesano del objeto encontrado intenta redimir de la pérdida, del desmembramiento, del desuso, elementos

que él considera deben ser redimidos, ensamblados y puestos de nuevo en circulación para, así, justificar una tarea de mago del injerto a todas luces inocua y pueril para el arte.

mos que sean tan sólo bellos óxidos no intervenidos, dejemos que, en su poética del desuso, sobrevivan entre nuestros escombros cuanto tiempo puedan e, incluso, nos sobrevivan.

¿Qué necesidad tiene el humano de hoy de realidad? ¿Qué necesidad tenemos de la imitación de esa realidad? Poniéndome un poco platónico diré que, en ocasiones como ésta, imitar la realidad es, de entrada, un acto fallido, un balbuceo de aficionado. Así que mejor no intervenir sobre la sugestión de la forma sometiéndola de manera violenta, es decir, si unas varillas de hierro oxidado nos parecen bellas no las convirtamos en patas de araña o tentáculos de pulpo, dejemos que sean tan sólo bellos óxidos no intervenidos, dejemos que, en su poética del desuso, sobrevivan entre nuestros escombros cuanto tiempo puedan e, incluso, nos sobrevivan.

Juanjo Oliva Gallardo

per *Tomeu l'Amo*

No es gens habitual que un crític d'art, perdi el temps palant vers un autor que no ha exposat a Palma des fa 16 anys y 25 a cap galeria comercial; y per parlar negativament, encara manco. Que algú opini sobre art, encara que si discrepant, es sa i saludable. També es de bona educació quan qualcú sa m'adreça, contestar, ja que el silenci es podria interpretar com una mena de manca d'educació. El problema es que si s'ha de fer en diferit, com es aquest el cas, y un escriu a un medi de gran difusió i l'altre respón a una simple pàgina de feisbuc, pod ser hi ha una certa desproporció. No pensava fer-ho, pero en aquest cas, ja que el Sr. Oliva diu que es llicenciat en Historia de l'Art, he canviat d'opinió. Vat aquí la meva resposta:

1.- Si es documenta, veurá que no es cert que "l'amo Tomeu" es l'alter ego de Tomeu l'Amo; en tot cas Tomeu l'Amo es l'alter ego de Bartomeu Payeras. Y Tomeu l'Amo, del qui sembla que parla, ni va neixer a Artà, ni a 1948. Continuem.

2.- Esteim d'acord en que "lo explícito es una pésima herramienta para el arte". Es per això, que precisament faig tot el contrari. Convendria que remirés les més de 850 escultures y veurà, que a elles faig evident lo que pels ulls de l'espectador no ho es. Per posar-li un exemple, ¿diguim que veu d'evident, obvi, inocent i pueril en les obres que aquí reproduesc?

3.- “no es, sin duda un artista de recorrido, ni irónico, es más bien un artista que pretende jugar con cierto ingenio que le lleva no mas allá del umbral de su estudio”. Defina “recorrido” ja que no se exactament el seu significat. Si es refereix a que no em coneixen a Nova Yort y a les galeries comercial habituals, esteim d'acord. Si es refereix a la meva producció artística, s'equivoca. Amb un recorregut d'uns 45 anys, amb més de 3000 pintures, 860 escultures, fotografies, videos, projectes, performences, texts, llibres...sembla que ja he recorregut més camí que molts dels que están de moda.

Que el meu enginy no va més enllà de la porta del meu estudi, també en part s'equivoca. Perque el meu estudi, com ja he escrit altres vegades, va des de la Regata del Llop al Matzoc, y des de el serral a l'escuma. Efectivament, no tenc l'enginy suficient per aconseguir que els periòdics on vos publicau les crítiques d'art, també puguim publicar la meva resposta, de totes maneres no passi ansia, que m'engyniaré per a fer-li arribar la meva opinió. Malgrat tot, he

c-475 Requiem per a tu.

tingut l'enginy suficient per arribar més enllà delm portal de l'estudi: La transformació del Mur de Berlín, Viatge a Albopás, Kryptonites (imatges del planeta Krypton), Els Manedeles més de 100 obres dedicades a Nelson Mandela. Barcelona-Ciutat zona perimetral.... etc. Ara be si per vos el “recorrido” son les galeries on s’ha exposat en loc del que s’ha creat, es com

c-535 Mandelicaflauer numberuan.

si el curriculum d'un escriptor fora anomenar les botigues on es venen els seus llibres on lloc d'anomenar les seves obres.

4.- ...“artesano del objeto encontrado”. De artesanía, res de res. Que vos no ho considereu art, es la vostre opinió. L'artesanía es útil, y res del que faig ho es, l'artesanía utilitza una fórmula o plantilla per a repetir l'objecte, y jo no hem repetesc, com fan molts dels artistes comercials d'avui en dia. Supós que per parlar de la meua obra s'haurà documentat, y per tant, podrà anomenar-ne algunes d'aquestes “artesanals”, y demostrar així fàcilment la veracitat de les seves afirmacions.

5.- ...“elementos quel él considera que deben ser redimidos y puestos de nuevo en circulación para, así, justificar una tarea de mago del injerto a todas luces inócua y pueril para el arte”. Que sia inócua no ho sé, això ho haurien de demanar als que l'han vist i la coneixen, a veure si els hi ha impactat o a passat davant els seus ulls d'una manera inócua. En quan a lo de “pueril”, si es refereix a que no tenc ni puta idea de pintar o esculpir, li don tota la raó; sempre he dit que després de tans anys encara no n'he après. Presisament perque no faig artesanía, perque cada dia començ de nou un altre vegada per primara vegada intentant dir i fer coses noves. Si amb “pueril” vol dir “inocencia”, no li discutiré, som tan inocent que encara crec que l'art pod fer canviar a les persones, internament, clar. No se perque em ve a la memòria la “pueril e inocent” obra de Miró.

6.- ..¿qué necesidad tenemos de imitar la realidad?... en ocasiones como esta, imitar la realidad es, de entrada, un acto fallido, un balbuceo de aficionado.” Si es així, també ho podrà demostra fàcilment anomenat alguna de les meves obres en que aquest fet es produeix; cer-

qui, que entre tantes, qualcuna trobarà, la publiqui, y a davora inclogui la foto de lo real; de no poder-ho fer, “ el acto fallido y balbuceo de aficionado” será el seu article amb les seves opinions. Lo de “aficionado”, no li discutec. M'agradaria més ser “profesional”, pero ningú em compra els meus productes “artesanals”. Algunes galeries d'art ha rebutjat exposar obres meves perque em diven sense embulls que no son comercials.

c-514 Mandèlica garbalvent.

7. “Así que mejor no intervenir sobre la sugestión de la forma sometiéndola de manera violenta, es decir, si una varillas de hierro oxidado nos parecen bellas, no las convietamos en patas de araña o tentáculos de pulpo..” En sembla que aquí discrepam. Al meu estudi faig el que em ve de gust y el que em passa pels bemols. Per cert, no tenc cap obra que es tituli “araña” ni “pulpo”, ara be, vos, com tots, sou lliure de veure el que volgueu a una de les meves obres, y precisament això, fa que no sien artesanals; si ho fosin, tot-hom veuria el mateix. Que quedi clar que amb els desjectes, res de “violencia”, ni formal ni conceptual. Precisament, tenc com a norma no martiritzar-los més quan venen a parar a les meves mans. ¡Ni tan sols a les escultures de pedra els hi peg cops amb el martell! En el procés de diàleg que establec amb els materials, hi ha un procés que no crec que, malgrat haver estodiat historia de l'Art,

pugui entendre. En primer lloc, no som jo que trop els objectes com aquell que va a cercar esclatassangs, y que podriem qualificar simplement “objet trouvé”. Ens “encontram”; es un procés bidireccional, on intervé el bagatge cultural, personal i anímic que cada un dels dos esser que es troban. Després ve el diàleg, la sintonia, la mirada metamòrfica... per aconseguir, conjunatament, donar llum, con si d'una comara es tractés, el que vol esdevenir aquest desjecte a la seva propera encarnació. Si mira la serie Expositis e Innominati, veurá que es tracte d'essers que ho han perdut tot, inclús el seu nom; al meu quiròfan troban una nova vida i una nova identitat.

8.- Esper que en tot el publicat no hi hagi una crítica al tipus de material que utilitz, y que només sia per la mava marera de fer-ho. Però lo que no entenc es que diu que per alguns artistes seria comprensiu y justificable, pero en canvi per atres com jo, sembla que no. Miri, per si no ho sabia, tot artista te el dret i la llibertat de expressar-se amb alló que li ve de gust, ja sien colors, pedres, fustes o ferralla, tan sia per fer ironia com coses més serioses. Per cert, no se si coneix a Antoni Tàpies; aquell pintor que te una fundació a Barcelona. Idò no sou de la meteixa opinió, perque quan les hi vaig mostrar, al seue estudi del carrer Zaragossa al barri de Gracia, li varen agradar molt.

9.- Veig que quan publica una de les seves crítiques d'art, com sol ser habitual, solen anar acompanyades d'una image les obres exposades. En aquest cas no es així. L'obra que surt a la foto, no es cap de les meves pintures ni escultures, ni del tipus d'obra que critica. Es una llástima, perque si hagués publicat alguna de les que considera “inocentes y pueriles” els lector haguesin pogut opinar, y de passada, justificar els seus planetjaments.

10.- Per acabar, repetesc que la discrepància es saludable, que supós que tenim coses més inútils a les que dedicar el nostre temps; y que si alguna altre vegada vol opinar sobre la meva feina, no tendré cap inconvenient en donar-li l'informació que calgui i alguna imatge per publicar. Esper que aixó no sia més que el principi d'una amistat.

Rebi una salutació de: Tomeu l'Amo.